

[Connie Hedegaard]

– optrappe en konflikt. Ikke sandt, hr. Jens Thoft? Alle de militærfolk, vi møder ude på de militære tjenestesteder, har faktisk kun ét ønske i denne verden: krig, hvor vi andre i Folketinget med SF's fredspolitiske ordfører i spidsen vil have fred, og derfor er der et sådan lidt underligt misforhold mellem Folketing og militære myndigheder.

Så taler hr. Gert Petersen om optrappings-tænkningen, som skulle være slået fast med syvtommersøm i 1976, for da havde vi ikke længere kun forstærkningselementet manifesteret i NATO-traktatens artikel 5, men dér fik vi nogle reelle forstærkningsaftaler.

Jeg mener, at det er lidt absurd at tale om en optrappingstænkning i stedet for at erkende, at det var en konsekvens af en teknologisk og en våbenteknologisk udvikling. Hvis man mener, at dansk forsvar har brug for forstærkninger af hensyn til afskrækkelsen og af hensyn til brug i en eventuel konfliktsituation, er det en logisk konsekvens, at vi kan tilkalde dem i krisetid i en moderne teknologisk verden – for det første for at vise, at angreb kan koste dyrt, og derved forsøge at undgå angrebet, for det andet fordi et angreb på Danmark ikke er et angreb på Danmark alene, og derved også forsøge at styre en krise, og for det tredje for i en given situation at have dem, før Danmark er tabt. Det er baggrunden for vores ja til forstærkningsaftalerne. Det er derfor, vi synes, at de forstærkningsaftaler, vi har, er ganske logiske.

Hr. Gert Petersen er imod forstærkningsaftalerne, imod dansk NATO-politik, og det er jo hele miseren i dette her.

Lad mig til sidst blot sige, at jeg stadig væk synes, hr. Pelle Voigts parallel til Vesttyskland ikke er særlig logisk, bl.a. fordi forholdene i centralregionen på mange måder adskiller sig helt fundamentalt fra f.eks. enhedskommandoens område.

Men jeg har også svært ved at forstå hr. Pelle Voigts fascination af det papir, der er offentliggjort i den tyske forbundsdag. Hvis det er begravelsespladser, togruter og vejruiter, vi taler om, har jeg ærligt talt svært ved at se det interessante i den debat, vi har haft i dag, og det er jo stort set kun det, hr. Pelle Voigt er i stand til at fremhæve. Vi har faktisk også fra konservativ side svært ved at se det politisk interessante i det, da det immervæk er administrative spørgsmål.

Vi synes altså, at debatten er lidt ude af proportioner, og vi mener som sagt, at den bunder i en fundamental uenighed, men det må trods alt nu være til glæde for alle parter, at vi så får forelagt de forskellige ting i Det Udenrigspolitiske Nævn.

Måske hr. Jens Thofts og hr. Pelle Voigts mere eller mindre paranoide frygt for og mistro til forsvaret så kan mindskes lidt. Jeg er ikke særlig optimistisk, men vi kan da håbe på det.

Jens Thoft (SF):

Jeg vil først svare fru Connie Hedegaard, at man ikke skal bebrejde dem, der er ansat i forsvaret, at de kun tænker militært, for det er de ansat til. Det, der er problemet, er, at det politiske korrektiv er nødvendigt. Det er derfor forståeligt nok, at forsvarets personel ønsker forstærkningerne på et så tidligt stadium af en krise som overhovedet muligt. Det er logisk militær tænkning, men det har meget lidt med politisk krisestyring at gøre. Der er den konflikt, jeg talte om.

Jeg synes, denne debat har været overraskende elendig. Den har været overraskende i den forstand, at det materiale, der er kommet på bordet om Host Nation Support-aftalerne, er kommet fra forespørgerne og ikke fra den minister, der er blevet forespurgt.

Det er aldeles ukorrekt, når ministeren i sit svar til mig sagde, at jeg brugte 3-4 minutter af min taletid til at gennemgå ministerens svar, for så meget indhold var der ikke i ministerens svar, at det overhovedet var muligt at bruge 3-4 minutter til at gennemgå det. I Folketingstidende fylder det fire linjer, for indholdet i ministerens svar var, at der rigtignok var nogle aftaler, af lidt forskellig karakter, og at de gjaldt modtagelse, transport og forsyning. Det var, hvad vi fik oplyst.

Vi fik ikke svar på, om det var rigtigt, at titusinder af civile kommer under militær kommando, civile, som ikke skal med i mobiliseringsstyrkerne for at kunne modtage forstærkninger. Vi fik ikke svar på, om det var rigtigt, at civilforsvaret og politiet skulle indrettes til at modtage disse forstærkninger.

I den debat om atomvåbenfrihed, som vi undervejs også fik, er det da rimeligt at spørge ministeren, om den de facto-atomvåbenfrihed, som hr. Lasse Budtz, hr. Jørgen Estrup og hr. Pelle Voigt fremhævede, rent faktisk betyder, at